

A Kárpátokból jöttem

Szivekre ült a jégcsapos kor.
 A télbe fult minden tavasz.
 A fehérsapkás Máramarosból
 köszönt csak a nap: bár havas,
 csikorgató, karcsú gerince
 örök télként nyújtózkodott,
 mint újbor, sötét, hűvös pince
 mélyén — forrtak a tavaszok
 a Máramarosban.

Hólepellel
 betakart kunyhók sorba' itt,
 az ég szikrázó hajnalszeggel
 felitta bércek borait...
 Csillogó, mégis zord merevség
 pihent az elnyútt arcokon,
 mint szivetrágó népbetegség
 a szálló szolyvai korom
 ruszin tüdőkre ráfeküdt —
 még ott is, ahol égbenőtt,
 ágaskodó örök fenyők
 frissítették a levegőt.
 Hiába mérgezték, —

erős
 volt a kárpáti levegő,
 a meghúzódó zsúptetős
 kis kunyhók felett lebegő.
 Jövő-csírák keringtek benne,
 a napfény felé kavarogtak:
 évszázados fenyőfák lelke
 lélegezte a bátor holnap
 friss, erős gőzét.

Csodafák
 voltak ezek az örökzöldek,
 ismeretlen Szép szövegét
 hallottam, mikor üdvözöltek
 sok éve már.

Itt voltam gyermek.
 Futkostam ott a zöld hegyekben,
 tükörpatakok csörgedeztek
 s a Róna csúcsa nyúlt felettem.
 tengerszemek kacagtak fel rám;
 a Kárpát ezer titka tette,
 hogy sorsom lett az írószerszám,
 hogy sorsom lett a fenyves lelke
 s örökre az marad.

Az erdők

szebben meséltek, mint a dajka,
 életből vett meséjük túlnőtt
 az életen, s míg vadnyulakra
 lestem — köröttem partizánok,
 kiket nem láttam, s nem is tudtam,
 hogy ők is vannak, vadvirágot
 szedtem és csendben meglapultam.
 Nem tudtam róluk,

de éreztem

őket a fenyők derekán:
 száguldó vihart rendületlen
 állta a fenyő-partizán.
 Ma is, ha kallok partizánról,
 agyamba fenyők csúcsa nyúl:
 fölöttük víg napsugár táncol,
 amíg alattuk alkonyul...
 A lombosodó új eszméket
 szivemben száz fenyő táplálja,
 belőlük lettem én

az élet

rendíthetetlen partizánja.
 Onnan indultam, hol az égbe
 fúrják a fenyők fejüket,
 hol a hegyek közt játszó szélbe
 havasi gyopár integet,
 hol csillanó, ezüst patakban
 pisztráng viháncol kéjesen,
 hol éjente pásztortűz lobban,
 mint pompás, régi képeken.
 Onnan indultam, hol a szláv nyelv
 édes magyarral összenő...
 ... A pásztortűz egy éjjel rámlett,
 s rádletem, kárpáti fenyő!
 Onnan indultam,

és az úton

fenyő, pásztortűz jön velem,
 szemeimet az égbe fúrom,
 mint a fenyők a hegyeken.
 Ajkamon száll, repül az ének,
 mint szél a fenyvek derekán;
 így értem el hozzád, ó, élet,
 így értem el hozzád, Hazám!